

A L'OPINIÓ PÚBLICA DELS OBRERS DEL MÓN¹

Lev Trotski

4 de juliol de 1936

versió catalana feta per Alejo Martínez – alejomp@lycos.es - des de:
<http://www.marxists.org/espanol/trotsky/ceip/escritos/Libro4/ContextHelp.htm>

El problema de la sort de la Unió Soviètica està prop del cor de tot obrer conscient. Cent setanta milions d'éssers humans estan portant a terme l'experiència d'emancipació social més gran de la història. La destrucció del nou règim significaria un colp terrible per al desenvolupament de tota la humanitat. Però és precisament per aquesta raó que cal mantenir una actitud honesta, val a dir crítica, amb els complexos processos i els fenòmens contradictoris que s'hi observen.

Indubtablement, el símptoma més alarmant en la vida interna de la Unió Soviètica és la terrible i ininterrompuda repressió que, en la majoria dels casos, no està dirigida contra els partidaris de la restauració capitalista sinó contra aquells revolucionaris que mantenen alguna diferència amb l'estrat social governant. En els darrers mesos, la premsa mundial ha informat àmpliament sobre la severíssima repressió que pateixen els militants d'oposició del mateix partit governant i també els comunistes estrangers que no poden comptar amb la protecció de l'ambaixada del seu país.

Les presons resulten ja insuficients. Hi ha més camps de concentració ara que en l'època de la guerra civil. Són cada vegada més nombroses les vagues de fam i suïcidis individuals i col·lectius en resposta a la persecució intolerable. Nombroses persones dignes de tota confiança han confirmat aquests fets tràgics i estan disposades a comparèixer davant de qualsevol tribunal per a avalar els seus testimonis amb proves. Davant d'aquests fets, l'esperit crític es nega a acceptar l'afirmació oficial de què la societat socialista està instaurada "definitivament i irrevocable" en l'URSS.

L'edició del 5 de juny de *Pravda*, el periòdic oficial de l'URSS, ha anunciat que el Comitè Central del partit governant ha aprovat el projecte de la nova constitució, "la més democràtica del món". L'article editorial que comenta aquesta importantíssima resolució anuncia noves i més feroços repressions

contra els militants de l'oposició. La qüestió és tan important que considerem necessari reproduir textualment, i paraula per paraula, la declaració de *Pravda*, portaveu directe de les cúpules dominants. Després d'una referència a “les colossals victòries del socialisme”, expressades en la nova constitució, el periòdic exigeix una “major vigilància” envers “les forces de classe hostils al socialisme.”

No obstant, seria erroni creure que es tracta dels partidaris de la restauració de la monarquia, la noblesa, o la burgesia. Ben al contrari: en virtut d'una sèrie de decrets i de l'article corresponent de la nova constitució, queda eliminada la desigualtat dels ciutadans per raons d'origen social. Segons l'explicació oficial, la societat socialista s'ha enfortit fins a un tal punt, que ja no hi ha raons per a témer les persones d'origen noble o burgès. Pel que fa a les “forces de classe hostils al socialisme”, contra les quals s'han d'emprar mesures més severes, *Pravda* afirma: “La lluita continua. Encara que la seua debilitat els impedeix muntar un atac directe, les restes de grups contrarevolucionaris, els guàrdies blancs de tots els colors, *sobretot els trotskistes i zinovievistes*, no desisteixen en la seua obra vil d'*espionatge, sabotatge i terrorisme*. Continuarem lluitant per a derrotar i *destruir els enemics del poble, les rates i feristeles trotskistes*, amb mà de ferro, malgrat que s'amaguen hàbilment.”

Aquestes paraules parlen per si soles. Al mateix temps que promulga “la constitució més democràtica del món”, el grup dominant de la Unió Soviètica promet “destruir” els partidaris d'un sector específic del pensament socialista, acusant-los d’“espionatge”, “sabotatge” (?) i “terrorisme”. L'acusació és un engany evident. No es diferencia en res de les acusacions medievals contra els heretges provocadors de sequeres i epidèmies o contra els jueus bevedors de sang cristiana. Però açò no disminueix la terrible realitat de l'amenaça de destrucció.

El moviment dels anomenats “trotskistes” és internacional i publica llibres i periòdics en almenys quinze idiomes. És possible tenir distintes posicions respecte a aquest moviment: alguns simpatitzen amb d'ell, d'altres el repudien; però hi ha documents irrefutables que basten per a convèncer qualsevol obrer conscient, a qualsevol persona seriosa, de què es tracta d'un grup revolucionari que s'ha imposat la tasca d'emancipar els treballadors. Així, durant les jornades de juny a París, la premsa burgesa atacà unànimement els “trotskistes” per provocar vagues, i la premsa de la Comintern els acusà de tractar de provocar una revolució artificial. ¿Qui pot creure per un sol instant que el mateix moviment, dirigit per les mateixes persones i idees, tracta de derrocar el poder de la burgesia en els països capitalistes i alhora de restaurar el capitalisme en l'URSS recorrent al “espionatge”, el “sabotatge” i el “terrorisme”?

Tots els amics desinteressats de l'URSS, tots els amics de les masses treballadores, han de dir-se: les explicacions oficials són senzillament falses. El grup dominant prepara la destrucció física dels seus adversaris ideològics, però no troba una sola explicació o justificació seriosa per a semblant repressió. Podem romandre passius i callats davant de semblant posició?

Davant de l'opinió pública del món sencer declarem que no és cert que els "trotskistes" i "zinovievistes" intenten o puguen intentar la restauració del capitalisme; no és cert que mantinguen o puguen mantenir vincles amb les intrigues, espionatge o atemptats terroristes de la contrarevolució; no és cert, que la seua activitat es dirigeix o pugui dirigir-se contra el socialisme. Però, d'altra banda, és una veritat innegable, avalada per tota la literatura respectiva, que els "trotskistes" són adversaris de la política del grup governant soviètic; són adversaris de la creixent desigualtat social en l'URSS; són adversaris de la restauració de la casta militar d'oficials i, sobretot, són adversaris del poder i dels privilegis il·limitats de la burocràcia. No és el proletariat soviètic qui castiga els seus "enemics de classe", sinó la burocràcia soviètica qui, en la lluita per la defensa del seu poder i privilegis, destrueix un grup que tracta d'expressar la protesta i descontent de les masses treballadores.

Assumim plena responsabilitat per les nostres paraules, que hom pot verificar sense la menor dificultat i en qualsevol moment; basta que el govern soviètic done a una comissió internacional imparcial l'oportunitat de conèixer lliurement *in situ* els crims reals o suposats dels trotskistes, zinovievistes i d'altres grups d'oposició. No demanem res més.

A tota organització obrera, a tot grup social progressiu, a tot periòdic honest, a tot amic dels treballadors li interessa aclarir plenament i definitiva aquest problema candent. És necessari descórrer el teló davant de la sèrie interminable de tragèdies. Cal realitzar una investigació. És necessari descobrir tota la veritat. Hem de plantejar i recolzar en les organitzacions obreres, en les assemblees i en la premsa la consigna de formació d'una comissió imparcial, que gaudisca d'autoritat davant de tots els sectors, perquè viatge a l'URSS i investigue les vertaderes raons de la repressió contra els revolucionaris, siguen trotskistes, zinovievistes o representants d'altres moviments. Si la burocràcia soviètica no té res a ocultar-li a la classe obrera mundial, que accepte aquesta crida.

¹ Texte preparat en vista de la Conferència "de Ginebra" que l'adoptà. *IV Internationale*, nº 1, octubre de 1936. [part de la nota de l'edició en *Oeuvres* volum 10]